

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 5 Ročník XVII

8. března 2020

*Počátek poznání je bázeň před Hospodinem,
moudrostí a kázní pohrdají pošetilci.*

(Příslaví 1,7)

Milí farníci!

Postní doba je duchovním bojem. S tím se vážně nedá dělat nic jiného, než to přijmout a pokusit se uvědomit, že to nějak souvisí s naším štěstím. Opravdu? Ano! Jedině Bůh nám může darovat pravé štěstí. Marné je ztrácet čas a hledat je jinde. Ježíš na poušti hladověl, čelil ďáblovým svodům (jak jsme četli v Božím slově 1. neděle postní) a přitom myslel na naše štěstí... Boží království je realizací všech našich tužeb, protože je současně spásou člověka i slávou Boha. Bázeň (rozuměj – respekt, úcta, uznání), moudrost (rozuměj – ne ta tvoje, ale Boží) a kázeň (rozuměj – ta tvoje, ne jiných), to jsou pilíře poznání živého Boha a tím i svého štěstí, které přesáhne každé pozemské štěstíčko, kvůli kterému by se někteří klaněli třeba i ďáblu... Myslím, že kázeň je ta chudobka v procesu naší víry. Na poušti je kázeň nezbytná – napiješ se více vody ze zásob a k další studni již nedojdeš. Opustíš společenství víry a zahyneš ve spárech toho starého šarlatána. Proto se přimkněme ke Spasiteli. Přeji vám pozeňnaný půst †!

Pater Petr

Půst je umění odříkat se marností a nadbytkem (papež František)

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Na Popeleční středu jsme začali postní dobu, čtyřicetidenní putování k Velikonocům, k srdci liturgického roku a víry. Tato cesta sleduje tu, kterou se vydal Ježíš, když na začátku svého veřejného působení odešel na čtyřicet dnů do pouště, aby se tam modlil, postil a byl pokoušen ďáblem. A právě o duchovním významu pouště bych k vám dnes chtěl promluvit. Co znamená poušť duchovně pro nás všechny, i pro nás, kteří žijeme ve městě.

Představme si, že jsme na poušti. První dojem, který by nás upoutal, by bylo obrovské ticho: žádné zvuky s výjimkou větrného poryvu a našeho dechu. Ano, poušť je místem zbaveným hluku, který nás obklopuje. Je to absence slov a dává

prostor jinému Slovu, Božimu Slovu, které jako lehký vánek pohladí srdce (srov. 1 Král 19,12). Poušť je místem Slova s velkým „S“. Pán k nám totiž v Bibli rád promlouvá na poušti. Na poušti dal Mojžíšovi Desatero přikázání. A když se lid od Boha vzdálí a stane se nevěrnou nevěstou, Bůh řekne: »Zavedu ji na poušť a budu mluvit k jejímu srdci. Bude poslušná jak ve dnech své mladosti« (Oz 2,16-17). Na poušti se naslouchá Božimu Slovu, které jemně šumí. V první knize Královské se o Božím Slovu praví, že je jako šum jemného vánku. Na poušti se rodí důvěrnost s Bohem, Pánovou láskou. Ježíš se rád každý den odebíral na opuštěná místa, aby se modlil (srov. Lk 5,16). Učil nás, jak hledat Otce, který mluví v tichu. A není snadné ztišit se v srdci. Vždycky máme trochu snahu si povídat, pobýt s druhými, ne však ztišit se v srdci. Postní doba je příhodný čas k tomu, abychom dali prostor Božimu Slovu. Čas vypnout televizi a otevřít Bibli. Čas na odtržení od mobilu a spojení s evangeliem. Když jsem byl dítě, neexistovala sice televize, ale bylo zvykem neposlušchat rozhlas; půst je poušť. Čas odřeknout si a odložit mobil a napojit se na evangelium. Čas zřeknout se jalových slov, drbů, klevet a klábosení, a tykat Pánu. Čas pro rozmluvu a tykání Pánu. Čas věnovat se zdravé ekologii srdce, uklidit tam. Žijeme v prostředí, které je znečištěno mnohým verbálním násilím, útočnými a jedovatými slovy, která se šíří internetem. Urážky se dnes pronášejí, jako by to byl pozdrav. Jsme ponořeni do prázdných slov, reklam, záluďných sdělení. Zvykli jsme si slýchat všechno o všech, a hrozí nám, že sklouzneme do zesvětštění, vedoucí k atrofii našeho srdce. A na tu neexistuje bypass, pouze ztišení. S námahou rozlišujeme Pánův hlas, který k nám mluví, hlas svědomí, hlas dobra. Ježíš nás volá na poušť a vybízí, abychom dopřáli sluch tomu, na čem záleží, je důležité a podstatné. Dáblu, který ho pokoušel, odpověděl: »Nejen z chleba žije člověk, ale z každého slova, které vychází z Božích úst« (Mt 4,4). Jako chléb a více než chléb potřebujeme Boží slovo, potřebujeme mluvit s Bohem, potřebujeme se modlit. Jedině před Bohem totiž vycházejí na světlo náklonnosti srdce a mizí obojakosti duše. Poušť je místo života, nikoli smrti, protože dialog vedený s Pánem vrací život. Zkusme dále přemýšlet o poušti. Poušť je místem podstatného. Pohleďme na svůj život: kolik zbytečností nás obklopuje! Ženeme se za tisícerými věcmi, které se zdají nezbytné, ale ve skutečnosti nejsou. Kolik by nám prospělo zbavit se té spousty zbytečností a objevit znovu to, na čem záleží, spatřit tváře těch, kdo jsou vedle nás! I v tom nám Ježíš dává příklad postem. Půst je umění odříkat se marností a nadbytkem, abychom se dostali k podstatnému. Půst neslouží jenom ke zhubnutí, postit se znamená jít k podstatě, hledat krásu jednoduššího života. A nakonec, poušť je místem samoty. I dnes, nedaleko od nás, je mnoho pouští a opuštěných. Jsou to osamoceení a opuštění lidé. Kolik jen chudých a starých lidí žije mlčky vedle nás, bez povyku, odsunutí na okraj a odepsání! Mluvení o nich nemá mediální sledovanost. Poušť nás však přivádí k nim, k těmto umlčeným, kteří nás mlčky prosí o pomoc. Tolik tichých pohledů nás žádá o pomoc. Postní cesta pouští je cestou čínorodé lásky k těm nejslabším.

Modlitba, půst, skutky milosrdenství – to je cesta postní pouští.

Drazí bratři a sestry, slovy proroka Izaiáše nám Bůh dává tento příslib: »Hle, já dělám věci nové, cestu vytvořím na poušti« (Iz 43,19). Na poušti se nám otevírá cesta, která vede ze smrti do života. Vstupme s Ježíšem na poušť, odkud vyjdeme a okusíme Velikonoce, moc Boží lásky, jež obnovuje život. A bude tomu s námi jako na poušti zjara, kdy nečekaně – „z ničeho“ – vypučí výhonky a stonky. S odvahou vstupme na poušť postní doby, následujme na poušti Ježíše a naše pouště rozkvetou s Ním.

František

Toufarovské setkání ve Valdicích

Vzpomínková bohoslužba v bývalém kostele valdické Kartouzy ve výroční den - 70 let od odvezení Josefa Toufara z jeho číhošťské fary 28. ledna 1950. P. Tomáš Petráček, postulátor procesu blahořečení Josefa Toufara, po vzpomínkové bohoslužbě poznamenal: „Dalo hodně práce všechno připravit, vedení věznice bylo vstřícné, ale v rámci možností, které nedovolily více než 15 účastníků, takže výběr byl nelitostný a na mnoho dobrých toufarovských přátel se nedostalo. Na místě nás ještě přítomností podpořili všichni tři místní vězeňští kaplani a státní zástupce. Bylo nám jasné, že budou mluvit poslední žijící duchovní – pamětníci – v Kartouze tajně vysvěcen na kněze P. Jan Rybář a chartista a mnohaletý kaplan právě ve Valdicích P. Josef Kordík. Jejich silné autentické promluvy následovaly po biblických a vzpomínkových čteních a výběrovém seznamu vězněných obětí komunistického režimu, včetně těch z 80. let. Na poslední chvíli nedopadly ještě některé připravené věci, asi nejvíc bolí, že kvůli mimořádným událostem máme jen pár fotek a nedošlo k nahrání celé kající a vzpomínkové bohoslužby. Ale o to přece nejde. Podstatou bylo, aby v den, kdy Josef Toufar nastoupil svoje čtyřtýdenní pašije, zazněly vzpomínka a modlitby za ty, kteří v těchto zdech a ve všech dalších kobkách režimu svojí obětí a modlitbou vykupovali věčnost a připravovali budoucnost, a to se podařilo dokonale a nikdo z účastníků na to společenství živých a zesnulých, které se ve Valdicích vytvořilo, nezapomene.“

A ještě hrst želivských dojmů

S Tomášem Petráčkem můžeme dosvědčit, jaké zvláštní mimořádné okolnosti nás provázejí při našem pátrání, při tom spolupřebývání s Josefem Toufarem. Řada je jich až nesdělitelných. Do mé první knihy Jako bychom zemřít měli, jsem mimo jiné fotografie souvisejících s P. Toufarem, chtěl zařadit i fotografie všech devatenácti svědků, kteří 11. 12. 1949 viděli v číhošťském kostelíku pohyb onoho křížku. Po mnoha pátráních mi zbývalo sehnat tu poslední, starého mládence ze Zdeslavic. Celý rok jsem po jeho fotografii bezvysledně pátral. Ale stala se taková banální věc. Jel jsem večer z Prahy, a ač se bojím brát večer stopaře, jednoho opilého jsem vzal. Po chvíli povídání o tom, že připravuji knihu o Josefu Toufarovi a jaké mám patálie s jednou fotkou svědka události, mi onen stopař řekl, že tu fotku má doma, protože ten muž byl jeho prastrýc“, vyprávěl o svých zážitcích

básník, spisovatel a publicista Miloš Doležal, podle kterého je unikátní záležitostí i skutečnost, že se v roce 2015 našly na půdě číhošťské fary písemnosti Josefa Toufara, mezi kterými jsou dopisy, náčrtky a kázání. Vůbec nejzásadnější je však podle Miloše Doležala nález filmových sekvencí, které se považovaly za komunisty zničené, na nichž je zachycen Josef Toufar na kazatelně číhošťského kostela, kam ho komunisté dověkli, aby natočili zinscenování tzv. číhošťského zázraku. „Josef Toufar mohl prožít pouze deset let kněžského života. Po jeho smrti se komunistický režim snažil jeho jméno pošpinit, zašantročit jeho tělo, nechat zmizet jeho příběh nebo ho uvést do zkarikované podoby. Po sedmdesáti letech však vidíme, že se stal pravý opak. Josef Toufar je mnohem známější, než by mohl být za svého života, jeho tělo bylo objeveno a navráceno podle jeho poslední vůle do jeho farnosti. Plnit roli prostředníka mezi člověkem a Bohem, pomáhat lidem na cestě k Bohu, dnes pomáhá paradoxně ještě intenzivněji mnohem většímu množství lidí, než by mohl během svého pozemského života“, řekl mimo jiné k osobnosti umučeného kněze Tomáš Petráček, postulátor diecézního procesu blahověčení. Biskup Jan Vokál poděkoval Miloši Doležalovi a Tomáši Petráčkovi za jejich badatelskou práci, protože, jak řekl, bez nich by nebyla ani toufarovská konference v Želivu. „Byl bych rád, kdyby součástí našich modliteb a přímlov byla také upřímná touha a prosba o vzájemné smíření všech v síle a moci Ducha Svatého, prosba o Boží milosrdenství pro všechny, kteří v oněch dobách selhali ať už záměrně ze zlé vůle nebo z lidské slabosti. Kéž je nám v tomto přístupu velkým příkladem velkorysost, dobrota, mírnost a laskavost P. Toufara a mnohých dalších osobností“, řekl královéhradecký biskup Jan Vokál při sobotní slavnostní bohoslužbě.

Zprávy a oznámení

Sbírka Haléř sv. Petra

St. Rožmitál 7 640,- Kč, Bělčice 1 600,- Kč a Hvozdňany 1 180,- Kč
Všem dárcům upřímné díky!

Schůzka farní rady

Schůzka farní rady se uskuteční ve čtvrtek 12. března od 19,00 na faře.

Festival Jakuba Jana Ryby

3. ročník už klepe na dveře, zahájen bude 26. dubna 2020 v rožmitálském Podbrdském muzeu. Letos však pořadatel nezískal grant od Ministerstva kultury, a proto shání finanční prostředky prostřednictvím kampaně na Hithit.com. Podpořit ho lze i tím sebemenším darem, za nějž si dárcé může vybrat i milou odměnu. Více zde: <https://www.hithit.com/cs/project/5607/festival-jakuba-jana-ryby-aneb-nechte-rybu-vyplout>

Rok 800. výročí narození sv. Zdislavy – Jablonné v Podještědí

Jubilejní pouť ke sv. Zdislavě se uskuteční v sobotu 30. 5. 2020. Vyzýváme farníky k přihlášení se na tuto pouť, seznamy budou k dispozici v kostelích.

Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 9. do 22. března 2020

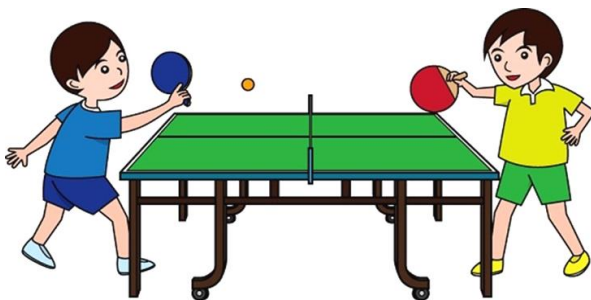
Den		Starý Rožmitál		Hvožd'any	Bělčice	Ostatní
		farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého			
Pondělí	9. 3.		---			
Úterý	10. 3.		---			18,00 farní společ. <i>P. dům</i>
Středa	11. 3.		18,00 Za Martinu Toriškovou a rodinu Pavlačkovu <i>Po mši sv. adorace</i>			<i>Centrum soc. služeb je dočasně uzavřeno.</i>
Čtvrtek	12. 3.				17,00 mše sv. – fara	19,00 Schůzka farní rady <i>fara</i>
Pátek	13. 3.		17,00 svátost smíření, 17,30 křížová cesta 18,00 Za Růženu a Josefa Foučkovy a d. v o.			
Sobota	14. 3.					16,00 mše sv. Bubovice
Neděle	15. 3.	3. neděle postní, 8,00 křížová cesta 8,30 Za Josefa Částku, syna a d. v o. <i>Farní kavárna</i>		10,10 b. sl.	11,15 mše sv.	
Pondělí	16. 3.		---			
Úterý	17. 3.		---			
Středa	18. 3.		Slavnost sv. Josefa 18,00 volná intence <i>Po mši sv. adorace</i>			<i>Centrum soc. sl. je dočasně uzavřeno (?)</i>
Čtvrtek	19. 3.			18,00 kříž. cesta	17,00 mše sv.	
Pátek	20. 3.		17,00 svátost smíření, 17,30 křížová cesta 18,00 volná intence			
Sobota	21. 3.					
Neděle	22. 3.	4. neděle postní, 8,00 křížová cesta 8,30 Za Josefa Drazdíka, bratra Miroslava a celý rod		10,10 mše sv.	11,15 b. sl.	

OHLÉDNUTÍ ZA FARNÍM TURNAJEM VE STOLNÍM TENISE

V sobotu 29. února dopoledne proběhl v tělocvičně ZŠ JJR v Rožmitále již 8. ročník farního turnaj ve stolním tenise. Zúčastnilo se ho celkem 10 hráčů, kteří se utkali ve dvouhře (systém na 2 skupiny a 2 finále pavouka) a ve čtyřhře (5 dvojic, systém každý s každým).

Konečné pořadí hráčů ve dvouhře bylo následující:

1. Pavel Juřica
2. Marek Drechsler
3. Martin Pevný
4. Tomáš Mareš
5. David Juřica
6. Markéta Drechslerová
7. Martina Brotánková
8. Marie Čapková
9. Jonáš Brotánek
10. Šimon Pevný

Konečné pořadí párů ve čtyřhře bylo:

1. Tomáš Mareš – Marek Drechsler
2. - 3. Pavel Juřica – Jonáš Brotánek, David Juřica – Martin Pevný
4. Marie Čapková – Martina Brotánková
5. Šimon Pevný – Markéta Drechslerová.

V kategorii mladistvých se nejlépe umístil Tomáš Mareš.

Poděkování za obstarání občerstvení pro účastníky turnaje patří opět Marii Čapkové, Petře Drechslerové a Markétě Drechslerové! Organizačně se turnaje zhostil Radko Štefan. Turnaj proběhl v přátelské atmosféře a skončil ve 12.30 odpoledne předáním cen vítězům. Upomínkové ceny za bojovné výkony nakonec získali všichni hráči. Další turnajové díky patří vedení ZŠ J. J. Ryby za poskytnutí krásné tělocvičny a zázemí šaten, oddílu stolního tenisu Spartaku Rožmitál za poskytnutí vybavení ke hře a slečně Mgr. Ivaně Hoyerové za pomoc při tvorbě plakátu. Zvláštní díky P. Misařovi za úvodní modlitbu a pěkné ceny věnované do turnaje.

Farní turnaj se stal v naší farnosti nejen sportovní tradicí ale také příležitostí ke společnému setkání a popovídání. Již nyní si dovoluji pozvat všechny zájemce na jeho další ročník v kalendářním roce 2021.

Radko Štefan